

ABSTRAKT

Druhá polovina 19. století byla pozoruhodným obdobím v historii transformace istanbulské čtvrti Pera, která může být také sledována nejen v historii jeho divadelních budov vystavěných ve stylu západoevropské architektury, ale i pasáží, rozmanitých kulturních aktivit, v dikciúředních předpisů, navrhování a vytváření veřejných a soukromých prostor. Rozsah této studie se zaměří na období mezi vyhlášením ediktu Gulhane (1839) až do druhé ústavní éry (1908).

Vybral jsem si čtvrt Pera, také známou jako Beyoglu / Taksim pro tuto případovou studii, protože měla poměrně specifické funkce ve městě. V této části města žily různé etnické skupiny a to v průběhu jeho dlouhé historie. V druhé polovině 19. století multietnicita Pery vytvářela její specifickou kulturní harmonii, která ovlivnila společenský život čtvrti. Mám v úmyslu testovat tuto hypotézu použitím konceptu kreativity Charles Landryho a zjistit v závěru práce, zda je možné definovat Peru jako kulturní čtvrt. Budu uplatňovat výše uvedené koncepty, zkoumat historii Pery jako pozoruhodný moderní typ utváření moderní čtvrti. Ukáži, že postupný růst množství a intenzity interakcí mezi Západem a osmanskou společností vytvořil kulturní infrastruktury, které na oplátku vytvořily kosmopolitní charakter Pery. Sociální a každodenní život se začal měnit s výskytem západního stylu institucí, zábavy, ale i divadelních budov. Prostřednictvím analýzy tohoto procesu objevíme některé charakteristiky Pery v 19. století a interakce kulturních jevů mezi evropským Západem a osmanskou společností v této části Istanbulu.

Klíčová slova: 19. století, osmanské divadlo, Pera, volný čas